

Det bemærkes, at der efter lovgivningen gælder begrænsninger med hensyn til, hvad der kan aftales vedrørende lovvalg og værneting, når det drejer sig om forbrugerftaler. De oplysninger, som gives vedrørende eventuelle lovvalgs- eller værnetingsklausuler, må derfor afspejle disse begrænsninger.

Romkonventionen indeholder således særlige lovvalgsregler for visse forbrugerftaler, jf. konventionens artikel 5. Reglerne vedrører aftaler om køb af varer eller tjenesteydelser, der er indgået under omstændigheder som nævnt i konventionens artikel 5, stk. 2.

Hvis der i et sådant tilfælde ikke er indgået en lovvalgsaftale, er aftalen undergivet loven i forbrugers bopælsland, jf. artikel 5, stk. 3. Hvis der er indgået en lovvalgsaftale, kan denne ikke medføre, at forbrugeren berøves den beskyttelse, der tilkommer den pågældende i medfør af ufravigelige regler i bopælslandets lov, jf. artikel 5, stk. 2. Præceptive regler til beskyttelse af forbrugere i forbrugers bopælsland skal således finde anvendelse uanset en modstridende lovvalgs-klausul, medmindre forbrugeren vil opnå en bedre retsstilling efter den valgte lov.

Reglerne i direktivet om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser er præceptive, jf. direktivets artikel 12, stk. 1. Det samme gælder forbrugerftalelovens regler, jf. den gældende lovs § 16, hvilken bestemmelse foreslås opretholdt i lovforslagets § 28.

For så vidt angår værnetingsspørgsmålet findes der særlige værnetingsregler for sager om forbrugerkontrakter i EF-Domskonventionens artikel 13-15. De forbrugerkontrakter, der er omfattet af konventionen, fremgår af artikel 13, stk. 1. Efter artikel 14 kan forbrugeren i sager vedrørende de omfattede forbrugerftaler vælge at anlægge sag ved den erhvervsdrivendes hjemting eller ved sit eget hjemting. En sag mod forbrugeren kan alene anlægges ved forbrugers hjemting. Forbrugerværneting kan ikke fraviges ved forudgående aftale, jf. artikel 15, nr. 1.

Efter den foreslåede nr. 7 er det herudover en betingelse, at der gives oplysning om, på hvilket sprog aftalevilkårene og forhåndsuplysningerne gøres tilgængelige, og på hvilket sprog leverandøren påtager sig at kommunikere i aftaleperioden.

Dette krav er en gennemførelse af artikel 3, stk. 1, nr. 3, litra g, i direktivet om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser.

Bestemmelsen må antages at tage sigte på tilfælde, hvor der er tale om handel over landegrænserne, og hvor det ikke giver sig selv, hvilket sprog der vil skulle anvendes under aftaleforholdet. Det kan derimod ikke antages, at den erhvervsdrivende vil skulle give denne oplysning også i tilfælde, hvor sproget valget må

anses for helt selvfølgeligt, f.eks. hvor en dansk erhvervsdrivende alene retter sin markedsføring mod danske forbrugere.

Endelig skal der efter den foreslåede nr. 8 gives oplysning om, hvorvidt der findes en garantifond eller anden garantiordning.

Af bestemmelsen følger det, at der også skal gives oplysning, hvis der *ikke* findes en garantifond eller garantiordning, der dækker tab ved den erhvervsdrivendes konkurs mv., jf. formuleringen »*hvorvidt* der findes ...«.

Der er tale om en gennemførelse af artikel 3, stk. 1, nr. 4, litra b, i det finansielle fjernsalgsdirektiv, men således at der i forhold hertil er givet forbrugeren en lidt udvidet beskyttelse. Efter bestemmelsen skal der således – selv om der ikke er pligt hertil efter direktivbestemmelsen – også gives oplysning, hvis virksomheden er dækket af indskydergarantifonden, jf. herom lovbekendtgørelse nr. 1066 af 10. december 2003.

Til stk. 2. Med henblik på gennemførelse af artikel 3, stk. 3, i direktivet om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser foreslås der i stk. 2 en særlig regulering af oplysningspligten i tilfælde, hvor der ved indgåelsen af en fjernsalgsaftale vedrørende en finansiell tjenesteydelse indgår taletelefoni i fjernkommunikationsteknikken.

Efter det foreslåede stk. 2 og det finansielle direktivs artikel 3, stk. 3, litra a, skal den erhvervsdrivende ved begyndelsen af enhver telefonsamtale med forbrugeren præsentere sig og give tydelig oplysning om det kommercielle formål med opringningen.

Hvis der er tale om løbende præstation af finansielle tjenesteydelser, skal oplysningerne dog kun gives i forbindelse med den indledende hovedaftale indgået pr. telefon og ikke i forbindelse med efterfølgende transaktioner/operationer, der ligger inden for rammerne af/udspringer af denne hovedaftale. Hvis der ikke foreligger en indledende rammeaftale, men den erhvervsdrivende inden for det seneste år har indgået en eller flere aftaler med den samme forbruger af samme indhold, gælder oplysningspligten ligeledes kun i relation til den første enkeltoperation, jf. herved lovforslagets § 13, stk. 4.

De oplysningskrav, som efter det foreslåede stk. 2 skal opfyldes ved telefonisk henvendelse til forbrugeren, svarer til de oplysningskrav, der følger af direktivets artikel 3, stk. 3, litra b, dog således at der herudover foreslås en pligt til at give oplysning om eventuelle særlige risici mv. ved den finansielle tjenesteydelse. Der findes således behov for, at forbrugeren i alle tilfælde får oplysning herom forud for aftalens indgåelse.